

رساله به فليمون

The Epistle to Philemon

تفسیر کتاب مقدس برای ایمانداران

نوشته

ویلیام مک دونالد

www.muhammadanism.org

February 8, 2008

Farsi

این کتاب تفسیری به منظور درک مفاهیم موجود در کتاب مقدس به رشته تحریر در آمده است. در شیوهی نگارش این کتاب سعی بر آن بوده که از اصول صحیح فن تفسیر بهره جسته و ضمن وفاداری به اصول تفسیر، همچنان متنی ساده و روان را ارائه نماید. بنابراین، کتاب حاضر انتخاب شایسته‌ای برای مطالعات انفرادی و گروهی کتابمقدس خواهد بود.N.

Believer's Bible Commentary

by

William MacDonald

This is a Bible commentary that makes the riches of God's Word clear and easy for you to understand. It is written in a warm, reverent, and devout and scholarly style. It is a good choice for your personal devotions and Bible study.

© 1995 by William MacDonald., *Believer's Bible Commentary*,

Thomas Nelson Publishers, Nashville, TN, pp. 2383.

— All Rights Reserved —

مقدمه

«يك شاهكار كوچك حقيقي در هنر نامه‌نگاري» — ارنست

رنان (Ernest Renan)

«همگي ما اُنيسيمس‌هاي (خداوند) هستيم» — مارتين لوتر

(Martin Luther)

الف) جاگاه منحصر به فرد در میان کتب مقدس

بعضي ممکن است اين نظريه را مطرح سازند که ما قادر بوديم بدون اين نامه پولس هم به خوبی در ايمانمان به پيش رويم. ايشان کاملاً در اشتباه هستند. در درجه اول، تمامي جهان مي‌دانند که اين نامه معتبر بوده و مستقيماً از قلب پولس برآمده است. در واقع اين نامه يك ج. اهر است. اين نامه اکثراً با نامه‌هاي دنيوي که در باب همين موضوع هستند مقايسه گرديده است — برده فراري — نامه‌اي از يك نويسنده رومي به نام پليني (Pliny) که به دوست جوانش نوشته است. بغير از فصاحت، نامه پولس در همه زمينه‌ها اول بوده است.

اين نامه رسمي كوچك نشان دهنده تواضع، ادب و مهرباني و درايت و قلب پر محبت پولس است. در حالیکه اين نامه هيچ تعليم غلطي ندارد، مثال کلامي است از آموزه اسناد چونکه پولس دستور مي‌دهد که آن را به حساب من بگذار. همانطور که شکست و خطاي اُنيسيمس به حساب پولس گذارده مي‌شود ناهان و قرضهاي مسيحيان نيز به حساب خداوند ما گذاشته شد. هيچ تعجبي نيست که اصلاحگر بزرگ مارتين لوتر نوشت:

«در اینجا ما شاهد پولس قدیس هستیم که خودش را براي اُنيسيمس فقير مي‌سازد و با اراده کامل و حقيقي از ارباب اُنيسيمس اين را مي‌خواهد که وي را بپذيرد و خود مسئول اشتباهات وي بر ضد فليمون مي‌شود همانطور که مسيح با ما در قبال پدر رفتار کرد، پولس قدیس نيز در برابر فليمون با اُنيسيموس رفتار نمود... به نظر من همگي ما اُنيسيمس‌هاي خداوند هستیم.»

ب) نويسنده

همه بغير از منتقدين بسيار منفي‌گرا پذيرفته‌اند که پولس نويسنده رساله به فليمون است. در حقيقت، رنان آنقدر به اين مسئله معتقد بود که باعث شد کسانی که اعتبار خود وي را زیر سؤال برده بودند راجع به اعتبار نامه به کولسيان نيز صحبت کنند. از آنجا که نامه به فليمون بسيار مختصر و شخصي است عجيب نمي‌باشد که نقل قولهاي زيادي از آن در روزهاي اوليه مسيحيت صورت نگرفته است.

شواهد خارجي:

در نوشته‌هاي ايگناتيوس، ترتوليان و اوريجن از قليمون نقل قول شده است. اِسبيوس (Eusebius) مي‌گويد که اين يکي از کتبي بوده

که مورد قبول همه مسیحیان قرار داشته است (*homologoumena*).
مارسیون آن را در کانون خود جای داد و در کانون موراتوری
نیز قرار داشت.
شواهد داخلی:

حتی در این نامه کوتاه نیز پولس نام خودش را سه بار
آورده است (آیات 1، 9، 19). آیات 2، 23، 24 ارتباط تنگاتنگی با
کولسیان 4: 10-17 دارند و از این رو این دو نامه اعتبار
یکدیگر را تأیید می‌کنند. بنابراین شواهد داخلی با شواهد
خارجی سازگار هستند.

ج) تاریخ نگارش

این نامه همان زمانی فرستاده شده است که نامه کولسیان
فرستاده شد (حدود 60 میلادی) یا در حدود سی سال پس از صعود
خداوندمان.

د) پس زمینه و موضوع

ما دو قطعه با دو داستان در پشت این نامه از متون همین
رساله و رساله پولس به کولسیان داریم. اینها به ما نشان
می‌دهند که فلیمون مقیم کولسی بوده است (کول 4: 17 و فیل آیه 2)
و از طریق پولس رسول تغییر گرایش داده بود (آیه 9). یکی از
بردگان (خادمین) او به نام انیسیمس از نزد او فرار کرده بود
(آیات 15، 16) و اشاره‌ای جزئی شده است که به ما اشاره می‌کند
او برای کمک کردن به خود از اموال اربابش دزدی نیز کرده است
(آیه 18).

این فراری در زمانی که پولس در روم زندانی بود به آنجا
رسید (آیه 9). ما نمی‌توانیم مطمئن باشیم که پولس در آن زمان
عملاً پشت میله‌های زندان بوده یا از آزادی محدود در خانه
اجاره‌ای خود بر خوردار بوده است (اعما 28: 30). بوسیله زنجیره
کنجکاوانه شرایط، انیسیمس پولس را در متروپولیس ملاقات کرده
و انیسیمس را به سوی مسیح هدایت کرد (آیه 10). در همان
روزها، موجی از محبت در وجود پولس نسبت به او قرار گرفت
(آیه 12) و انیسیمس ثابت کرد که برای پولس کمک دست با ارشی
است (آیه 13). ولی هر دوی ایشان موافقت کردند که مناسبترین
چیز این است که او نزد فلیمون باز گردد و گذشته اشتباهش را
جبران کند. بنابراین پولس این نامه را به فلیمون نوشت و
برای انیسیمس سفارش کرد و دلایل مستحکمی آورد که چرا باید
آقاییش با لطف و عنایت او را شکوهمندانه بپذیرد (آیه 17). در
همین زمان بود که پولس نیز نامه‌اش به کولسیان را نوشت. او
تیخیکوس را بعنوان نامه رسان به همراه انیسیمس به کولسی
فرستاد (کول 4: 7-9).

این شخصی‌ترین نامه پولس رسول است. رسالاتی که پولس به
تیموتائوس و تیطس نوشته شده‌اند نیز شخصی بودند ولی بیشتر با
مسائل کلیسایی و کاربردی در جماعت مربوط بودند تا با امور
شخصی.

طرح کلی فلیمون

- 1 تحیات (آیات 1-3)
- 2 شکرگزاری و دعای پولس بجهت فلیمون (آیات 4-7)
- 3 درخواست پولس بجهت انیسمس (آیات 8-20)
- 4 ملاحظات پایانی (آیات 21-25)

تفسیر

1- تحیات (آیات 1-3)

آیه 1: پولس خود را بعنوان يك اسیر و نه رسول معرفی می‌کند. او می‌توانست از اقتدار خویش استفاده کند ولی ترجیح می‌دهد که از آنچه به نظر جایگاه پستی می‌آید از مخاطب خود تقاضا کند. ولی پولس جایگاه پست خود را با جلال آسمانی زینت می‌دهد. او اسیر مسیح عیسی است. نه برای دقیقه‌ای بعنوان زندانی روم! او در پشت امپراتوری روم، شاه شاهان را می‌بیند. تیموتائوس در حین نوشتن این نامه همراه او بود و بعنوان شاگردی وفادار در این نامه با پولس همراه است اگر چه نامه قطعاً پولسی است.

مخاطب اصلی فلیمون است. اسم او یعنی مهربان و احتمالاً شخصیت او با نامش همخوانی داشته است چون پولس او را تحت عنوان فلیمون عزیز و همکار ما خطاب می‌کند.

آیه 2: از آنجائیکه اطفیه نام يك خانم است، اکثر محققین می‌پندارند که او همسر فلیمون بوده است. این حقیقت که این نامه در قسمتی از وی نام برده است ما را به یاد تجلیل کردن مقام زن در مسیحیت می‌اندازد. کمی بعد متوجه خواهیم شد که مسیحیت چگونه مقام غلام را نیز تجلیل می‌کند. تصورات مقدمانه همیشه ارخپس را بطور مطلق بعنوان پسر فلیمون فرض کرده‌اند. ما نمی‌توانیم مطمئن باشیم ولی می‌دانیم که او فعالانه در کار نبرد روحانی مسیحیان حضور داشته است. پولس او را تحت عنوان هم سپاه ما، احترام می‌گذارد. ما می‌توانیم وی را بعنوان شاگرد وقف شده خداوند عیسی تصور کنیم که با غیرت مقدس در آتش می‌جنگد. در کولسیان، پولس به او توجه خاصی نشان می‌دهد: «با خبر باش تا آن خدمتی را که در خداوند یافته‌ای، به کمال رسانی» (کول 4:17).

اگر فلیمون، اطفیه و ارخپس تصویری از يك خانواده مسیحی عهد جدید باشند، عبارت کلیسایی که در خانه‌ات می‌باشد برای ما نشان دهنده تصویری از يك کلیسای عهد جدیدی است. از این عبارت واضح به نظر می‌آید که خانه فلیمون مکان برگزاري جلسات کلیسایی و جمع شدن ایمانداران بوده است. خانه او مکانی بود که در آنجا ایمانداران برای پرستش، دعا و کلام جمع می‌شدند. از آنجا ایشان برای شهادت دادن نام عیسی مسیح به بیرون رفته و اگر چه دنیا پیام ایشان را نمی‌پذیرفت آنها رگز آن را فراموش نمی‌کردند. در زمانیکه آنها در خانه فلیمون با هم ملاقات می‌نمودند، در مسیح یکی می‌شدند. فقیر و ثروتمند، زن و

مرد، ارباب و غلام - همه ایشان اعضای خانواده الهی بودند. به محض اینکه به کار روزانه خود در دنیا باز می‌گشتند تمایزات اجتماعی ایشان به سر جایش باز می‌گشت. ولی در حین شام خداوند برای مثال ایشان در یک سطح قرار داشتند و همگی در حضور یک کاهن مقدس قرار می‌گرفتند. فلیمون در آن زمان هیچ مزیتی بر انیسمس نداشت.

آیه 3: تحیات خاص پولس به نظر می‌آید شامل حال همه کسانی بود که او آنها را دوست می‌داشت. فیض شامل همه الطاف الهی می‌باشد که به قومش روا داشته و آنها لایق آن نبوده‌اند. سلامتی در اینجا آرامش روحانی است و یک موازنه از زندگی کسانی را نشان می‌دهد که بوسیله فیض او تعلیم داده شده‌اند. هر دو برکت از جانب خدای پدر و خداوند عیسی مسیح می‌باشد. این همین اصلی قضیه است. یعنی که خداوند عیسی با خدای پدر در بخشیدن فیض و سلامتی برابر است. اگر که او حقیقتاً و کاملاً خدا نبود چنین حرمتی را روا داشتنی به مسیح در حکم یک کفر می‌بود.

2- شکر گزاری و دعای پولس بجهت فلیمون (آیات 4-7)

آیه 4: هرگاه که پولس برای فلیمون دعا می‌کرد، از خدا برای این برادر نجیب شکرگزاری بعمل می‌آورد. ما هر دلیلی برای باور این امر داریم که غنیمتی از جانب فیض خدا برای پولس بوده است - انسانی که می‌خواست بعنوان دوست و برادر پولس باشد. بعضی از مفسرین گفته‌اند که پولس در این آیات آغازین سیاستمداران عمل نموده است و این برای نرم کردن دل فلیمون بوده است تا انیسمس را دوباره نزد خود بپذیرد. این گفته انگیزه ناشایستی را به پولس رسول نسبت می‌دهد و سایه‌ای بر کل متن الهامی نامه می‌کشانند. پولس نگفت که من مخلص و ارادتمند شما هستم.

آیه 5: دو کیفیت برجسته در شخصیت فلیمون وجود داشت که بسیار باعث شادی پولس بود - محبت و ایمان او که به عیسی خداوند و به همه مقدسین داشت. ایمان او و به مسیح نشان داده بود که او ریشه در حیات آسمانی دارد و محبت او بجهت همه مقدسین نشان می‌داد که او ثمره را نیز دارد. ایمان او مولد بود.

در افسسیان 1:15، 16 و کولسیان 1:3، 4 پولس همین شکرگزاری را برای مقدسینی که آن نامه‌ها خطاب به ایشان نوشته شده بود بجا آورد. بهر حال، در آن جایگاهها پولس ایمان را قبل از محبت عنوان کرد. در اینجا او محبت را قبل از ایمان. چراً مک لارن (Maclaren) جواب می‌دهد: «ترتیبی که در آن جا وجود دارد تحلیلی است از تجسم به دلیل. ترتیبی که در متون افسسیان و کولسیان وجود دارد ترتیب مولد شدن از ریشه به گل است.»

در آنجا خصیصه جالب دیگر از بحث پولس را شاهد هستیم. او عبارت محبتی که به همه مقدسین داری را بوسیله ایمان ... به عیسی مسیح پس از محبت جدا می‌کند. ما می‌توانیم چنین بگوییم:

«محبتي (و ايماني كه به عيسي مسيح) براي همه مقدسين داري». ركن ايمان، خداوند عيسي است. هدف محبت او مقدسين هستند. ولي پولس عبارت ايمان و محبت را با هم بكار ميبرد تا به فليمون از پيش هشدار دهد كه او در شرف داشتن اين فرصت است كه واقعيت تجسم عيسي مسيح را بوسيله ايماني كه با محبت است به انيسمس نشان دهد. از اين رو تأكيد خاصي در كلمه همه وجود دارد - همه مقدسين.

آيه 6: دو آيه قبلي عنوان كننده شكرگزاري پولس براي فليمون است. اين آيه طبيعت دعاي پولس رسول را براي فليمون مكشوف مي سازد. شراكت ايمانت يعني مهرباني عملي فليمون كه به ديگران ابراز مي كند. ما همچنين مي توانيم ايمانمان را نه فقط بوسيله موعظه مسيح بلكه بوسيله سير كردن گرسنگان، پوشاندن عريانان، تسلي محرومين، معاونت مضطربين با ديگران شريك شويم - بله، حتي بوسيله بخشيدن يك غلام فراري. پولس دعا كرد كه زندگي سخاوتمندانه فليمون بسياري را به آگاه شدن كارهاي نكويي كه مسيح عيسي از طريق او نسبت به همه به انجام مي رسانيد هدايت كند. در زندگي شخصي كه محبت خدا را در خود مجسم دارد، قدرت و تأثير عظيمي وجود دارد. خواندن راجع به محبت در كتاب يك چيز است، ولي چقدر سخت است كه آن كلام در جسم يك انسان و در زندگيش جسم بپوشد!

آيه 7: اخباري كه از سخاوت و فداكاري شديد فليمون و محبت او از كولسي به روم رسيده بود و باعث خوشي و تسلي اسير مسيح شده بود. براي پولس بركت بزرگي بود كه فليمون را به سوي خداوند هدايت نموده بود ولي حالا داشت از آن بركت پاداش مي گرفت چون مي شنيد كه فرزند ايماني اش چگونه در ايمان براي خداوند به خوبي پيش مي رود. محبت او و استراحتي كه دلهاي مقدسين از فليمون مي پذيرفت باعث مي شد كه پولس شادمان شود. يكي براي همه و همه براي يكي. اعمال ما بر ديگران تأثير مي گذارند. ما نمي توانيم حوزه تأثير خود را بر روي زندگيهاي ديگران اندازه گيري كنيم. ما انرژي نامحدودي براي انجام اعمال نيكو يا شرير داريم.

3- درخواست پواس بجهت انيسمس (آيات 8-20)

آيه 8: حالا پولس به منظور اصلي خود در اين مامه مي رسد. او مي خواهد كه در مورد انيسمس ميانجيگري كند. ولي او چگونه سر صحبت را باز مي كند؟ بعنوان يك رسول، او بطور عادلانه مي توانست به فليمون بگويد: «حلا، برادر من، وظيفه توست كه بعنوان يك ايماندار، اين فراري را ببخشي و پذيري و اين دقيقاً همان چيزي است كه من به تو حكم مي كنم». پولس مي توانست به او اين دستور را بدهد و فليمون بدون هيچ شكي اطاعت مي نمود. ولي اين يك پيروزي پوچ مي شد.

آيه 9: اگر پولس رسول موفق نمي شد قلب فليمون را بدست آورد، سپس انيسمس مي بايست به يك پذيرش سرد و يخي از سوي فليمون تن در مي داد و باز مي گشت. تنها اطاعتي كه از روي

انگیزه محبت باشد می‌تواند روند غلام در خانه را قابل قبول گرداند شاید وقتی که پولس این نامه را می‌نوشت به کلمات نجات دهنده فکر کرد: «اگر مرا دوست دارید احکام مرا نگاه دارید» (یو: 14:15). و بنابراین برای محبت، او ترجیح می‌دهد که بجای حکم کردن، التماس نماید. آیا محبت فلیمون از ساحلی که در آن پولس رسول که پیر و اسیر مسیح عیسی نیز بود زندانی است عبور می‌کرد؟ آیا فلیمون، این دو مورد را مراعات نمی‌نمود؟ - پولس پیرو اسیر مسیح عیسی. پولس با بیان اینها در صدد یافتن حس دلسوزی نیست بلکه امیدوار است فلیمون در تصمیم خود این عوامل را در نظر بگیرد.

آیه 10: در نسخه اصلی این آیه نام اُنیسمس آخر آمده است: «پس از تو التماس می‌کنم راجع به فرزندم که در زنجیرهای خود او را تولید نمودم - اُنیسمس». زمانی که فلیمون به اسم غلام فراری خود رسید، کاملاً خلع سلاح شد. تعجب او را در حینی که خواند غلام دزدش تغییر گرایش داده است وقتی عجیبتتر از آن از طریق پولس زندانی مسیحی شده است تصور کنید!

یکی از خوشیهای مخفی زندگی مسیحی دیدن کار خدا از طُرُق معجزه آمیز و شگفت‌آور است که در آنها خودش را در شرایط غیر قابل باور مکشوف می‌سازد و نمی‌توان آن شرایط را از روی شانس یا تصادف توضیح داد. پولس اول فلیمون را به خداوند هدایت نمود. حالا پولس کمی بعد اسیر شده و به روم رفته است تا محاکمه شود. غلام فلیمون از او فرار کرده و به روم رفته است. او پس از مدتی با پولس ملاقات کرده و تغییر گرایش داده است. هم ارباب و هم غلامش تغییر گرایش داده‌اند و این از طریق يك واعظ صورت گرفته است ولي در مکانهایی کاملاً متفاوت و تحت شرایط متفاوت. آیا این تصادفی بوده است؟

آیه 11: نام اُنیسمس به معنی فایده‌مند می‌باشد. ولي وقتی که فرار کرد، احتمالاً فلیمون او را يك شخص رزل و بی‌ارزش می‌خواند. پولس در جواب می‌گوید: «بله، تا جایکه به تو مربوط می‌شد او برایت بی‌فایده بوده است، ولي حالا او برای تو و من فایده‌مند می‌باشد». غلامی که به نزد فلیمون باز می‌گشت بهتر از غلامی بود که فرار کرده بود. گفته شده است که در دوران عهد جدید، قسمت بردگان و غلامان مسیحی امروزی نیز باید صادق باشد و ایشان با ارزش‌تر از بی‌ایمانان محسوب شوند.

آیه 12: طرز برخورد عهد عتیق با برده‌داری در مرکز توجه این رساله قرار می‌گیرد. ما توجه داریم که پولس برده‌داری را محکوم یا منع نمی‌کند. در حقیقت، او اُنیسمس را نزد آقایش پس می‌فرستد. ولي بد رفتاری با بردگان و غلامان در عهد جدید محکوم و منع شده است. مك لارن می‌نویسد:

«عهد جدید ... مستقیماً در هیچ بحث سیاسی یا اجتماعی دخالت نمی‌کند، ولي اصولی را بیان می‌کند که عمیقاً بر این مسائل تأثیر می‌گذارد، و اجازه می‌دهد که این اصول به ذهن عموم رخنه کند.»

انقلاب شدید راه کتاب مقدس برای اصلاح شرارتهای اجتماعی نیست. دلیل اعمال غیر انسانی بشر در طبیعت سقوط کرده خودش

است. انجیل به دلیل ریشه‌ای آن حمله می‌کند، و خلقت تازه در مسیح عیسی را پیش روی انسان قرار می‌دهد. این تصور امکان‌پذیر است که یک غلام که ارباب مهربانی دارد بتواند بهتر از شخصی باشد که مستقل است. این درست است، برای مثال، ایمانداران لذت می‌برند. پولس در فرستادن اُنیسمس نزد فلیمون، نمی‌خواست به آن غلام با بی‌عدالتی رفتار کند. هم علام و هم ارباب او ایماندار بودند. ضروری بود تا فلیمون با مهربانی و دلسوزی مسیحی با وی رفتار کند. از اُنیسمس نیز انتظار می‌رفت تا با وفاداری مسیحی خدمت کند. تأثیر عمیقی که اُنیسمس به پولس احساس می‌کرد که قسمتی از وجودش را از خود جدا می‌سازد.

ما باید توجه داشته باشیم که اصل مهم حیران در اینجا مد نظر است. حالا که اُنیسمس نجات یافته بود، آیا برای او ضروری بود که به نزد ارباب سابقش باز گردد؟ جواب قطعاً بلی می‌باشد. نجات، قدرت و تاوان گناه را بر می‌دارد ولی قصور یا قرض آن را نه. از یک نوایمان مسیحی انتظار می‌رود که همه قرضهای پرداخت نشده خود را برای جبران اشتباهات بپردازد. ضروری بود که اُنیسمس نزد ارباب سابقش باز گردد تا به او خدمت کند و پولس را که از او دزدیده بود به وی برگرداند.

آیه 13: پولس رسول شخصاً ترجیح می‌داد که اُنیسمس را با خود در روم نگاه دارد. چیزهایی بسیاری بودند که این برده تغییر گرایش داده در حین زندانی بودن پولس بجهت انجیل انجام داده بود. و این فرصتی بود برای فلیمون تا به پولس خدمت کند - بوسیله مهیا کردن یک زمینه همکاری. ولی پولس نمی‌خواست او را بدون آگاهی یا اجازه فلیمون نزدش بازگرداند.

آیه 14: پولس صاحب برده را مجبور به مهربانان بوسیله نگاه داشتن اُنیسمس در روم نکرد. او بدون رأی فلیمون نمی‌خواست هیچ کاری در ارتباط با اُنیسمس انجام دهد. اگر این حکم از روی اجبار می‌بود زیبایی آن از بین رفته و دیگر مهربانی خالصانه در بین نمی‌بود و نه اراده آزاد فلیمون.

آیه 15: این یک نشانه بلوغ روحانی است که شخصی قادر باشد به شرایط اطراف خود با این دید بنگرد که خدا همه چیز را تحت کنترل دارد و برای آنانیکه او را دوست دارند همه چیز به جهت خیریت ایشان با هم در کار است (روم 8:28). وقتی که اُنیسمس فرار کرد، شاید فلیمون احساس تلخی و در عین حال ضرر مالی را تجربه کرد. آیا او مجدداً غلامش را خواهد دید؟ حالا پولس از میان ابرهای تاریک، رنگین کمانی را ترسیم می‌کند. اُنیسمس در کولسی خانواده خود را از دست داده بود تا ایشان بتوانند او را تا به ابد دریابند. این باید باعث آرامی مسیحیانی باشد که اهضای خانواده خود را در اثر مرگ از دست داده‌اند. این جدایی برای مدت کوتاهی است؛ تجدید دیدار ابدی خواهد بود.

آیه 16: فلیمون نه تنها اُنیسمس را دوباره نزد خود می‌دید - او، وی را در شرایط بهتری می‌پذیرفت؛ شرایطی که تا به حال نداشته است. دیگر او یک رابطه ارباب، غلامی تجاری با وی نداشت. اُنیسمس حالا چیزی بیش از یک غلام بود؛ او حالا در خداوند یک برادر عزیز می‌بود. از این پس انگیزه ترس جای خود

را به انگیزه محبت می‌داد. پولس از ارتباط خود با این برادر عزیز لذت می‌برد. ولی حالا دیگر او نمی‌بایست در روم بماند. ضرر پولس به نفع فلیمون بود. او حالا اُنیسمس را بعنوان برادری عزیز هم در جسم و هم در خداوند می‌شناخت. غلام قبلی اعتماد پولس را هم در جهت جسم که بوسیله خدمت وفادارانه در کارهای بدنی و هم در خداوند، در پیرویش از مسیح بعنوان يك ايماندار جلب کرده بود.

آیه 17: در خواست پولس رسول هم با شجاعت و هم در فروتنی اعلان می‌گردد. او از فلیمون می‌خواهد که اُنیسمس را چون خودش قبول فرماید. او می‌گوید: «پس هرگاه مرا رفیق می‌دانی، او را چون من قبول فرما». این کلمات یاد آور کلام نجات دهنده هستند: «هر که شما را قبول کند، مرا قبول کرده و کسی که مرا قبول کرده، فرستنده مرا قبول کرده است» (متی 10:40)، و «هر آینه به شما می‌گویم، آنچه به یکی از این برادران کوچکترین من کردید، به من کرده‌اید» (متی 25:40). ایشان همچنین به ما یادآوری می‌کنند که خدا ما را در شخص پسرش پذیرفته است، و اینکه ما چنانکه مسیح به خدا نزدیک است به او نزدیک هستیم. اگر فلیمون پولس را بعنوان رفیق خود می‌دانست و کسیکه با وی در دوستی ارتباط دارد، پس پولس از او می‌خواهد که اُنیسمس را نیز بر همان پایه بپذیرد. این امر مستلزم این نبود که با اُنیسمس مثل يك مهمان همیشگی رفتار شود که انتظار کاری از وی نمی‌رود. او هنوز هم در خانه يك خدمتگذار خواهد بود، ولی کسی که دیگر به مسیح تعلق دارد و از این رو در ایمان يك برادر برای هر دوی ایشان می‌بود.

آیه 18: پولس رسول نمی‌گوید که اُنیسمس چیزی را از فلیمون دزدیده است ولی این آیه چنین امکانی را مطرح می‌سازد. مطمئناً دزدی گناه اصلی بردگان بود، پولس تصمیم داشت که مسئولیت هر چیزی که از فلیمون به یغما رفته است بپذیرد. او درک کرده بود که جبران خسارت باید صورت بپذیرد. تغییر گرایش اُنیسمس قرضهای او را به فلیمون پاک نمی‌کرد. بنابراین پولس به فلیمون می‌گوید که آن ضرر را به حسابش بگذارد.

ما نمی‌توانیم این آیه را بخوانیم بدون اینکه به یاد یکی از قرضهای بزرگ خود نیفتیم که بعنوان گناهکاران داشتیم و اینکه چگونه اینها به حساب خداوند عیسی مسیح در جلجتا گذاشته شده. او زمانی که بعنوان جانشین ما مُرد همه قرض ما را پرداخت. همچنین در اینجا خدمت مسیح بعنوان وکیل مدافع (شفاعت کننده) ما به یادآوری شده است. زمانی که شیطان، مدعی برادران، بر ضد ما ادعا می‌کند، خداوند مبارک در جواب می‌گوید: «این را به حساب من بگذار». آموزه مصالحه در این کتاب بطور تمثیلی بیان شده است. اُنیسمس از فلیمون بخاطر اشتباهش بیگانه شده بود. از طریق خدمت پولس (ما دلایلی زیادی برای باور کردن این امر داریم)، بیگانگی، فاصله و خصومت برداشته شد. غلام با اربابش مصالحه یافت. بنابراین ما نیز که خدا بخاطر گناهانمان بیگانه بودیم از طریق مرگ و قیام مسیح،

با وي بعنوان ايمانداران مصالحه يافتيم و خصومتي كه بينمان بوده برداشته شد.

آيه 19: پولس معمولاً نامه اش را توسط شخصي ديگري كه نامه را به او ديکته مي کرد مي نوشت و فقط در آخر کلماتي به دست خويش مي نوشت. ما نمي توانيم مطمئن باشيم كه آيا كل نامه را او نوشته است كه همه قرضهاي اُنيسمس را شخصاً پرداخت خواهد كرد. او اين كار را با وجود اين حقيقت انجام مي داد كه مي دانست فليمونيز قرضي به او دارد. پولس او را به سوي خداوند هدايت نموده بود. او تا جايي كه به وسيله بشري مربوط مي شود، جان روحاني خود را به پولس رسول مديون بود. ولي پولس براي باز پرداخت اين دين به او فشاري نمي آورد.

آيه 20: پولس رسول، فليمون را برادر مي خواند و بدینوسله پولس پير از او مي خواهد كه خداوند از وي برخوردار شود و فليمون او را در مسيح تازگي دهد. او اين درخواست را مطرح مي ساخت كه فليمون اُنيسمس را با مهرباني بپذيرد و بخشیده و جايگاه او را بعنوان خدمتگذار خانه اش به وي باز گرداند - ولي نه حالا فقط بعنوان يك غلام بلکه برادري در خانواده الهي.

4- ملاحظاتي پاياني (آيات 21-25)

آيه 21: پولس رسول آنقدر به فليمون اعتماد داشت كه مي دانست او حتي بيشتري از آنچه وي درخواست کرده بود انجام خواهد داد. او خودش مجاني بوسيله مسيح بخشیده شده بود. او براي اُنيسمس قطعاً کمتر از اين انجام نمي داد. پس ما در اینجا تمثيل روشني از افسسيان 4:32 داريم: «و با يکديگر مهربان باشيد و رحيم و همدیگر را عفو نماييد چنانچه خدا در مسيح شما را هم آمرزيده است».

آيه 22: ولي پولس چگونه مي دانست كه فليمون با اُنيسمس به چه منوال رفتار خواهد كرد؟ او اميدوار بود كه به كئلسي رفته و در خانه فليمون مهمان باشد. او انتظار داشت كه بوسيله قدرتهاي دولتي در جواب دعاهاي مسيحيان آزاد شود. و بنا بر اين از فليمون درخواست مي كند كه منزلي براي ش حاضر كند. شايد اين يكي از وظيف اوليه اُنيسمس در خانه اربابش مي شد: «اتاق استراحت را براي برادر عزيزمان پولس آماده كن». ما نمي دانيم كه پولس پس از اين به كولسي رفت يا نه. همه چيزي كه مي دانيم اين است كه فرض كنيم مهمانخانه براي او مهيا شده است و اعضاي خانه مشتاق ديدن او بوده اند و قلبهاي ايشان در محبت بهم پيوسته بوده است.

آيه 23: اِپفراس مي تواند هماني باشد كه جماعت كليسا را در كولسي بوجود آورد (كو 1:7، 8؛ 4:12، 13). حالا يك همزندان با پولس در روم مي باشد. او در رساندن سلام به فليمون با پولس سهيم مي شود.

آيه 24: در اين زمان مرقس، ارسترخس، ديماس و لوقا همراه پولس بودند. اين نامها در كولسيان 4:10، 14 نیز آمده اند. يسوع نیز در گولسيان 4 دیده مي شود ولي در اینجا بنا به دلایلي

نامش نیامده است. مرقس نویسنده انجیل دوم است. او پس از شکست اولیه اش در خدمت ثابت کرده است که خادم وفاداری برای خداوند می‌باشد (دوم تیموتائوس 11:4؛ اعمال 13:13؛ 36:15-39). ارستراخس، ایمانداري از تسالونیکي بود که همراه پولس در سفرهاي او حتي تا به روم می‌بود. در کولسیان 10:4 پولس او را همزندان خود می‌خواند. دیماس کمی بعد پولس را ترک کرد و این بخاطر محبت این جهان بود (دوم تیموتائوس 10:4) لوقای صبیب حبیب، ثابت کرده بود که يك همراه وفادر و همکار و کمک قابل اعتماد و دوست همیشگی است (دوم تیموتائوس 11:4).

آیه 25: این نامه با دعای خیر مخصوص پولس به پایان می‌رسد. او دعا می‌کند که فیض خداوند ما عیسی مسیح با روح فلیمون باشد. در زندگی هیچ برکت بزرگتری از لطف و عنایت کسب نشدنی نجات دهنده ما بعنوان تجربه لحظه به لحظه وجود ندارد. گام برداشتن همیشگی در شناخت و لذت از رابطه با شخصیت و کار او نهایت آرزوی قلبی همه می‌تواند باشد.

پولس قلم را بر زمین گذاشت و نامه را به تیخیس داد تا به فلیمون برساند. او کمی این را درک می‌کرد که وسعت پیغام این نامه بر رفتار مسیحیان در قرنهای بعد نیز تأثیر خواهند گذاشت. این نامه، يك نامه کلاسیک از محبت و تواضع می‌باشد، که می‌توانیم آن را مثل همان زمانی که نوشته شده بود به روزگار خودمان منطبق بسازیم. آمین